

Deze nieuwsbrief willen we vooral gebruiken om alles te vertellen over het nieuwe Niños Kinderrestaurant. Het is af en we zijn begonnen de eerste kinderen een maaltijd te geven.

Eindelijk is het klaar, het Niños kinderrestaurant

Het duurde langer dan we hadden gepland maar het werd ook veel mooier dan we ooit hadden verwacht. Volgens de 'Niños' gewoonte, doen we, wat we doen zo goed mogelijk. Dus ook de verbouwing van het kinderrestaurant. We hadden gepland in 3, hoogstens 4 maanden klaar te zijn. Het werden er 6. De voornaamste reden was de staat van het dak en de muren. Daken worden in Cusco volgens de honderden jaren oude methode gemaakt van balken, door leren riemen aan elkaar verbonden, met daarop een laag dik bamboeachtig riet, besmeerd met modder en daarop de dakpannen. Toen we echt aan de slag gingen en alle plafonds hadden verwijderd bleek het uiteindelijk goedkoper en beter om het hele dak (zo'n 50 strekkende meter) te vervangen. Alles is nu nieuw maar net zo gemaakt als toen de Spaanse conquistadores nog met hun paarden door de stad reden en de Inca's nog echte Inca's waren. Ook de muren moesten voor een deel nieuw. Muren worden gemaakt van adobe-blokken: grote blokken aangestampt in de zon gedroogde modder vermengd met stro. We zijn ruim een maand met deze onverwachte extra's bezig geweest. Het was ook niet gunstig dat we in de regentijd werkten. Toen die eenmaal achter de rug was konden we pas echt aan de slag. Om te voorkomen dat de ratten straks, met al hun meegebrachte ziektes, over het terrein rennen (wat een niet ongewoon verschijnsel is in Cusco), moesten we het volledige riool vernieuwen en natuurlijk alle wc's. Het restaurant staat er nu en is prachtig. Naast de grote eetzaal, twee keukens (een voor schoonmaken, snijden en afwassen en een voor koken) zijn er 5 wc's, wasbakken om handen te wassen en tanden te poetsen en 5 douches. In hetzelfde gebouw hadden we 5 kleinere en grotere kamers over die we hebben opgeknapt en die we op maandbasis aan toeristen gaan verhuren.

We gaan dus ook weer geld verdienen in Calle Fierro

Veel 'Cusco-gangers' blijven langere tijd in Cusco om Spaans te leren en de omgeving te verkennen. Er is grote vraag naar veilige, schone appartementenkamers voor langere tijd. Als we 3 van de 5 kamers verhuren (wat waarschijnlijk al gelukt is), verdienen we met de huuropbrengst de salarissen van de Calle Fierro medewerkers terug. Dat zou natuurlijk fantastisch zijn. Ook hebben we drie winkels aan de straatkant. We hebben naast de kamers 3 kleine winkels. Twee gaan we gebruiken om een bakkerij en een wasserij te beginnen. De derde hebben we al aan een reisbureau verhuurd dus daarmee beginnen we gelukkig ook weer inkomsten te krijgen.

De kinderen die bij ons komen eten

Calle Fierro ligt aan de rand van het historische centrum van Cusco. Op de grens van 'gewoon\gewoon' arm en echt arm. Een paar straten meer 'omhoog' is iedere school dan ook een school waar ondervoeding net zo gewoon is als de hele dag een snotneus hebben en gaten in je trui. Met drie van die armste scholen gaan we samenwerken. Simon Bolivar heeft 1500 kinderen, Rosario en Nueva Alta hebben er elk zo'n 1000. In samenwerking met Vicky en Theodulcia (onze huis-juffen), onze doctora Maria Helena en de profesora's van de scholen selecteerden we 50 jongens en 50 meisjes in de leeftijd van 6 tot 12/13 jaar. Criterium is dat ze er het ergst aan toe zijn. Deze kinderen krijgen een 'pasje' en mogen 6 dagen per week komen eten. Elk kind heeft een kaart waarop we in de toekomst andere zaken bijhouden (tanden die gerepareerd moeten worden, wormenkuur, andere noodzakelijke hulp). Kinderen die boven een bepaalde leeftijd komen moeten in principe plaatsmaken voor kleintjes. Het voordeel van een vaste groep is dat we ze echt structureel, door de jaren heen kunnen helpen en begeleiden.

De selectie in de praktijk: ongelofelijke verhalen

Omdat we stap voor stap willen beginnen, hebben we voorlopig een kleine 50 kinderen geselecteerd. Over enkele weken vullen we dat aantal aan tot 100. Met onze kleine delegatie bezochten we de scholen en legden uit dat we (per school) 15 tot 20 kinderen een plek in het kinderrestaurant aan wilden bieden. We werden bedolven. "We hebben er wel 200" zeiden de leraressen zonder uitzondering. Maar we hebben ons strak aan ons eerste quotum gehouden.

Wat we te horen kregen was veel en veel erger dan we verwacht hadden. Als we alleen al de ernstigste gevallen zouden uitzoeken zouden we zeker een paar honderd kinderen moeten selecteren. Ongelofelijk: een broertje van acht die alleen woont met zijn twee jongere zusjes, voor ze kookt en eten bij elkaar scharrelt. Niemand die naar ze omkijkt. Alleen 1 keer per jaar komt en vage oom het schoolgeld betalen. Dat gebeurt vaker: een meisje van 6 wordt op school gebracht. Het schoolgeld wordt betaald en weg is de ouder/verzorger, vanaf dan is ze op zichzelf aangewezen, meestal zo'n beetje geholpen door burens. Anderen wonen bij stiefouders, een verre oom of tante, die soms gewoon het geld niet hebben om voor ze te zorgen of

het doodgewoon niet willen. En natuurlijk is er een vast (fors) percentage dat mishandeld wordt, geconfronteerd wordt met werkeloze dronken vaders en moeders.

En tranen

Tranen waren er bij sommige schooljuffrouwen die zeiden dat ze zo ontzettend blij waren dat we hun kinderen kwamen helpen. En tranen waren er bij kleine Olga van 5. Een piepklein meisje in een veel te grote twintig keer verstelde rok. De juf had haar twee jaar oudere zusje direct als noodgeval op de lijst gezet, maar was Olga vergeten. Toen we de kinderen voor de eerste keer op school kwamen ophalen stond ze aan de kant een beetje te snikken wat al gauw helemaal overstuur huilen werd. "Maar ik kan helemaal niet voor mijzelf koken, ik weet nog niet hoe dat moet." Dikke tranen en paniek. Haar twee jaar oudere zusje Janet kookte altijd voor hen beiden, maar durfde niet te protesteren dat Olga niet mee mocht, bang haar eigen plaats kwijt te raken. Toen ons duidelijk werd welk drama we bijna op ons geweten hadden hebben we Olga er gelijk bijgenomen en het mini gezin van de twee mini zusjes weer herenigd. Het duurde een half uurtje voordat Olga weer een beetje over de schrik heen was. En om ons te bewijzen dat het echt wel zin heeft om er een Olgaatje bij te hebben, werkte ze een bord met een berg 'aji de gallina', compleet met twee aardappels en een toetje van fruit. Het meest verbazingwekkende was dat ze na dat monstermaal nog in staat was naar buiten te huppelen, wat ze helemaal opgelucht en vrolijk deed.

Lekker eten

Eten hoeft volgens ons niet een grauwe hap te zijn zoals het in de meeste 'gaarkeukens' in Cusco is. Wij koken simpel maar maken het ook lekker. Dat hoeft niet meer te kosten. Het vergt wel meer voorbereiding, goede recepten en fantasie. We gaan daar dan ook hard ons best voor doen. Elke dag is er een andere maaltijd. We vroegen de kinderen voor de grap wat hun lievelingsmaal is. Rijst met een ei kwam naar voren als een werkelijk hoogtepunt. En dat illustreert natuurlijk heel wat. We kunnen hier op de markt gelukkig veel gezonds krijgen. De kinderen krijgen om de dag fruit. We geven een paar keer per week vlees en, dat kan natuurlijk niet anders in een kinderrestaurant, is er elke dag een toetje! We willen in de toekomst zelfs kijken of we de kinderen ook een paar boterhammen mee kunnen geven voor de avond.

En onder de douche

Water valt in Cusco de helft van het jaar in bakken uit de hemel. Water uit de kraan is bijna overal in Cusco gedistribueerd. In de wijken waar de kinderen vandaan komen is er vaak maar 1 uur per dag water. Een kraantje is er meestal wel en iedereen hamstert een paar emmers om de dag door te komen. De wc (een gat in de grond) doorspoelen doe je dan ook 1 keer per dag. Je zelf wassen bijna nooit. Er is natuurlijk ook geen plek waar je je kunt wassen.

Huizen bestaan vaak maar uit 1 of 2 kamers voor de hele familie. Een douche is een zeldzaamheid in de wijken waar de kinderen vandaan komen. Bij de centrale markt zijn enkele badhuizen. Douchen, en zeker in een echte douche met een deur, shampoo en een schone handdoek is dus een ongehoorde luxe. Nog net niet zoiets als een vakantie: maar je doet het een paar keer per jaar en je hebt het er nog weken over. Geen wonder dat bijna elk kind in Cusco last heeft van luizen en huidandoeningen.

Vandaar het idee om in Calle Fierro een mini-badhuis te installeren. We hebben 5 douches met heet water, liters shampoo en bergen schone handdoeken. We beginnen 'onze 100' minstens 1 keer in de week te 'soppen'. Dat wordt natuurlijk een kermis op zich. Als we weten hoe dat loopt, kijken we of we meer kinderen de gelegenheid kunnen geven onder de douche te duiken. Nadat de kinderen twee dagen bij ons hadden gegeten begonnen ze al te vragen of ze mochten douchen (we hadden ze de douches bij de rondleiding laten zien). We beginnen met douchen als de kinderen minstens 1 of 2 weken bij ons geweest zijn.

Niños biedt 11 Peruaanse gezinnen een vast inkomen

We zijn er om kinderen te helpen. Dat kunnen we niet alleen. We hebben u als donateur. En we hebben Peruanen in dienst. Al eens eerder legden we uit dat we niet met vrijwilligers willen werken. Dat zou kostenbesparend zijn maar het zou ook werk wegnemen dat door Peruanen gedaan kan worden. Terwijl werkloosheid een van de grote problemen in Peru is. De mannen van de 8 vrouwen die bij ons werken zijn op 1 na al jaren werkloos. Met de in totaal 12 medewerkers die we nu in dienst hebben onderhouden we 11 complete gezinnen waardoor in totaal ruim 40 kinderen via Niños een echt bestaan hebben gekregen. Ze kunnen naar school of zelfs studeren, hebben een ziektekostenverzekering. Zelfs de twee jongsten die bij ons werken: Josue en Juan Pablo, alle twee net in de twintig, bleken tot onze verbazing beiden de zorg over een complete familie te hebben: Josue zorgt voor zijn vader en moeder en 3 broertjes en een zusje, Juan Pablo heeft als oudste broer de zorg voor zijn 5 jongere zusjes en zijn moeder.

Daarnaast hebben we met de verbouwing van Calle Fierro gemiddeld 15 bouwvakkers-gezinnen een half jaar werk en zekerheid kunnen geven. En dat is veel vergeleken bij de twee tot drie maanden per jaar (en vaak minder) die de gemiddelde bouwvakker werk kan vinden.

De Niños Bakkerij en de Niños Wasserij

Zoals we zeiden, hebben we in Calle Fierro drie kleine winkels. Een is verhuurd aan een reisbureau. De andere twee gaan we zelf exploiteren. Een van de winkels wordt een bakkerij. We hebben al een tweedehands vier verdiepingen grote (pizza)oven gekocht en gaan ons eigen volkorenbrood bakken. In Cusco is dat nauwelijks te koop. We beginnen met de ongeveer 50 broden die we per dag nodig hebben voor het hotel en voor het kinderrestaurant. Later gaan we misschien ook brood verkopen. We gaan eerst zelf bakken maar er komt natuurlijk op den duur een Peruaanse bakker die de Niños Bakkerij gaat draaien. De andere ruimte wordt een wasserij. Nu wassen we in huis en die plek is veel te klein. In de Niños Wasserij in Calle Fierro gaan we alles voor het hotel wassen maar ook voor de hotelgasten en waarschijnlijk ook kleren van onze 100 kinderrestaurant-kinderen. Daarnaast kijken we of we in de toekomst meer was kunnen doen voor bijvoorbeeld andere hotels. We wachten nog even maar binnen een paar maanden moeten de Niños Bakkerij en de Niños Wasserij ook open.

Geen laag seizoen voor het Niños Hotel

Dankzij u als donateur kunnen we doen wat we doen en hebben we het risico kunnen nemen in het Niños Hotel en in het Niños Restaurant te investeren. In toenemende mate zijn er fondsen die ons helpen. We proberen vooral alle investeringen via fondsen, sponsors en acties vergoed te krijgen. Op die manier komen bijna alle 'tientjes' direct bij de kinderen terecht. Er zijn meerdere particulieren die een grotere gift hebben gedaan en scholen die geld hebben ingezameld. Het Niños Hotel is natuurlijk een stabiele inkomstenbron geworden. Het Hotel heeft een enorm hoge bezettingsgraad. We komen gemiddeld op zeker 70% en dat is voor hotels zeer succesvol, zeker omdat we pas twee jaar open zijn en onze faam nog groeiende is (heel veel bezoekers komen doordat anderen zeggen dat ze het zo goed gehad hebben bij ons). Ook kent Cusco een laagseizoen van vier, vijf maanden. Wij hebben dan echter een gewone bezetting waar we natuurlijk trots op zijn. Veel gasten besluiten donateur te worden of geven een eenmalig bedrag. Het Niños Hotel is dus een absoluut succes.

En gaat het goed met de bende van 12

Jazeker. Eindelijk is iedereen weer naar school. De schoolvakantie duurt in Peru drie maanden. Het is de gewoonte (maar alleen haalbaar voor kinderen van ouders die er het geld voor hebben, en dat is maar een klein deel) kinderen in die tijd op een vakantie cursus te doen. Dat kan een echte schoolcursus zijn maar ook iets anders. Omdat onze kinderen het bijna allemaal heel goed hadden gedaan dit jaar (Celso was zelfs officieel nummer twee van zijn klas) mochten ze kiezen. En dat werd voetbal. Alleen Luis wilde graag naar de Kunstacademie om te boetsen en te schilderen. Voetbal is in Peru (maar misschien niet alleen hier) de meest macho sport die je maar kunt verzinnen. Dat hebben we dus geweten. Onze jongens waren in een week getransformeerd in vloekende, stoer om zich heen spuwende en tegen alles aantrappende profs. Het meest opvallende was niet alleen dat ze allemaal feilloos wisten hun machostand te vinden, ze hadden op eens ook allemaal een stem die lager was. Dat vloekt nu eenmaal beter, blijkbaar. Gelukkig heeft de stoerstand niet langer geduurd dan de cursus zelf, maar dat vonden we al meer dan lang genoeg.

M'n moeders...

Het is ook niet gemakkelijk uit te leggen. Je hebt twee moeders. Die van de eerste twee jaren van je leven en die van de andere vier jaren. Ze zijn beiden even echt. Maar hoe noem je dat dan als ze aan je vragen: is dat je moeder? "Ja, natuurlijk" zegt Oscar, Jolanda een zoen gevend. "Maar je ziet er heel anders uit dan zij, hoe kan dat dan?" "Nou, gewoon", zegt Oscar en hij hoeft maar heel even na te denken. "Zij is niet m'n andere moeder van vroeger, zij is m'n geadopteerde moeder."

Karate Demetrio en Alan de kampioenen

Op het karate front gaat alles gewoon door. In plaats van een kampioen hebben we er twee. Zowel El Tigre Demetrio als de spillebeen Alan hebben nu een bruine band en handenvol medailles. Ze mogen alle twee met een select aantal andere karateka's mee naar een kampioenschap in Tacna, vlak bij de Chileense grens. Een wereldreis, natuurlijk maar we gunnen het ze van harte. In de volgende nieuwsbrief hoort u de uitslag.

Pancito!

Het begon met twee kleine meisjes. Zusje met mooie vlechten en natuurlijk kapotte kleren. Ze stonden al een tijdje heen en weer te drementelen tot de kleinste van de twee het aandurfde om op het raam te kloppen. "Pancito por favor! Mag ik een broodje, alstublieft!" Ze waren er hartstikke blij mee, ook omdat we er een banaan bij hadden gedaan. De volgende dag stonden ze er natuurlijk weer. In de weken daarna is ons leger broodjesbedelaars gestaag gegroeid. We geven niet altijd meer een banaan erbij maar wel een broodje. Nu zijn het er per dag tientallen. En soms zo brutaal als de raven ("mijn broertje wil ook een broodje, mag ik er twee, nee liever geen volkorenbrood, heeft u er een sinaasappel bij, ik heb ook kleren nodig, etc.").

Maar meestal zijn ze blij en wordt er beleefd gedankuweld. Onze kleinste klant van 3 of 4 jaar komt altijd met zijn stokoude opa. Die loopt een eindje door om de kans op een broodje voor zijn kleinzoon niet in gevaar te brengen. Kleinzoon tikt aan met een gezongen vraag: "Senorita Naranjita" (mevrouw mag ik een sinaasappel-tje?). Dat houdt hij minuten lang vol, totdat we naar de deur gaan voor zijn broodje (en vanwege zijn lange wachten ook af en toe een sinaasappel). Hij wacht net zolang totdat we weer terug bij het raam zijn, tikt nog een keer tegen het raam en houdt zijn gekregen broodje en/of sinaasappel trots en blij in de lucht alsof het het cadeau van zijn leven was. Hij lacht vriendelijk en zwaait onhandig. "Gracias señora, hasta mañana, ciao!" (dank u wel mevrouw, tot morgen, dag) en rent naar zijn opa die hem zijn keurige bedanken geleerd heeft.

Soy misionario

Spaans is soms een lastige taal. Oscar heeft dagenlang lopen verkondigen dat hij misionario was. We feliciteerden hem natuurlijk. Waarschijnlijk had iemand op school hem over zendelingenwerk verteld en vond hij het wel een interessante baan. Er valt nog genoeg te bekeren in Latijns Amerika, dus waarom ook niet. Vooral op zondag, een passende dag voor een aspirant zendeling, verkondigde hij helemaal blij om de tien minuten "Soy misionario" (ik ben missionaris). Totdat we hem vroegen hoe hij bij zijn nieuwe roeping was gekomen. "Nou, zei Oscar, ik ben hartstikke rijk en vandaag heb ik weer 20 cent gekregen. Ik ben echt misionario." Het duurde even voordat we het begrepen: de zondagse blijheid van Oscar had meer te maken met het feit dat zondag bij ons in huis zakgeld uitbetaaldag is dan dat het de dag des heren is. Zijn misionario-schap had ook een wat meer aardse oorsprong. Een misionario was volgens Oscar's nadere uitleg iemand die net als hij, bergen geld bezat. Onze uitleg dat zulke rijkaards eigenlijk millonarios heten en geen misionarios, kon de pret niet drukken. Vanaf nu is Oscar dus gewoon een millonario.

Tenslotte

Tenslotte willen we niet nalaten iedereen die ons (onze kinderen beter gezegd) steunt en iedereen die daar mee begonnen is, te bedanken. Gelukkig kunnen we met de inkomsten uit het hotel en de appartementen in Calle Fierro onze kosten enigszins verminderen. De maandelijkse donaties blijven toch de belangrijkste inkomstenbron en zekerheid. Omdat we gemerkt hebben dat Niños donateurs enorm trouw zijn kunnen we zo snel groeien en kunnen we steeds het maximale doen voor de kinderen hier in Peru. We hebben het al eerder gezegd: de zekerheid dat we zoveel donateurs hebben die door de jaren heen achter ons blijven staan is voor ons ook een belangrijke mentale stimulans. In de volgende nieuwsbrief hopen we u veel meer te kunnen vertellen over hoe de kinderen ons Niños Restaurant beleven.

Heel veel dank voor alle steun en heel veel groeten uit Peru.

Stiching Niños Unidos Peruanos
Titus Bovenberg en Jolanda van den Berg

Vrienden van Niños: vanwege grote drukte en de omvang van deze nieuwsbrief laten de vrienden van Niños de volgende keer weer van zich horen.

Donateur worden van de Niños? Graag, we hebben uw steun hard nodig. U bent al donateur vanaf f 10,- per maand en krijgt dan periodiek de Niños Nieuwsbrief toegezonden. Iemand donateur maken is ook een origineel cadeau.

Het secretariaat wordt vanaf 15 januari 2000 gesponsord en gevoerd door AVOP (Adviesgroep Voor Organisatie Psychologie). Contactpersoon: Lydia Vastmans. Adresgegevens:

Stichting Niños Unidos Peruanos - p.a. AVOP - Overschiestraat 59 A - 1062 XD Amsterdam

Tel. 020-5110654 - Fax 020-6141089

E-mail: ninos.unidos.peruanos@avop.nl - <http://www.targetfound.nl/ninos>

Overige contactpersonen: Jan Schoenmakers 010-4739709 en Jan Tops 0182-610515 (na 19.00 uur)

Betaalt u vanuit het buitenland? Vergeet dan de swiftcode ABN ANL.2A niet te vermelden. Uw bank geeft

PS Wij staan in de Flair nr. 23 die 29 mei in de winkels verschijnt met een artikel en foto's!!